

NEŘÍKEJ TO
NAŠIM, KÁJO

Peter Belanský

Peter Belanský

NEŘÍKEJ TO
NAŠIM, KÁJO

Psáno od 4.2. do 21.3. 2020 v Praze.

Věnuji Kamilovi Marcelu Hodáčkovi, protože mě hodně naučil a pořád ještě učí. I když vím, že se mu tenhle příběh nemusí líbit, protože on i v próze zůstává básníkem a čarodějem náznaků a jinotajů. Autor.

Dva kluci. Dva studenti těže střední školy ve druhém ročníku. Dan a Kája. Gymnázium Pavla Koláčníka, který je zaplatil, založil a dlouhá léta i řídil, je na ty dva hrdé. Nejsou hloupí a mají o budoucnosti dost jasnou představu. Vlastně měli. Do včerejška. Jenže včera dostal Dan od Káji pusy a zíral. Od Káji! Totiž, museli byste je vidět vedle sebe.

Dan ani metr sedmdesát, zadek, jako když žebrák u kostela sepne ruce, prostě nic moc. Kája skoro dva metry, široká ramena, prsa krásně klenutá, břicho vtažené, no chlap, vážně! Prcek Dan seděl ve třídě až vpředu, dlouhán Kája naopak úplně vzadu, skoro u stěny. Krásně viděl Danovu hlavu a občas se při tom pohledu zasn timer.

Je to hezký kluk, ten Dan, hodně hezký. A klame tělem, žádné ořezávátko. Viděl jsem... ale do toho vlastně nikomu nic není. Já jen, že byste koukali, vy, co věříte, že ti chlapi, co mají malé nohy, mají malé úplně všecko. Dan nosí tuším sedmičky, to je vážně málo, na chlapa, ale jak říkám, čuměli byste. Jako já jsem čuměl a polykal a nemohl jsem se chvíli ani nadechnout. Ne že bych pískl a Dan si stáhl trenýrky, tak to nebylo, ani nevěděl, že vidím. A já chvíli předtím také nevěděl, že uvidím. Ležel u řeky, na zelené dece a opaloval se. Skoro jsem o něj zakopl. V jedné chvíli si ty trenýrky stáhl a položil je vedle sebe. Podíval se vpravo a vlevo, lehnul si a zavřel oči. A já ty svoje otevřel dokořán a najednou to lechtání pod kraťasy a pak jsem raději vycouval. Nejsem šmírák.

Ta pusa od Káji, ještě teď mi tluče srdce jako při tělocviku a vlastně nevím, proč. Vždyť to byla jen pusa. Tuší, že chci víc? Někdy. Rád bych mu položil hlavu na prsa a poslouchal jeho srdce. TUF TUF, TUF TUF, slyšel bych je bít. Nebo se postavit za něj, strčit mu ruce do kapes, obě a nechat je tam. Chvíli. A číst přes ten hadřík v kapse jeho tajemství. Cítit to teplo. A všechno. On je krásný, i když má trochu velký nos. Všechno má velké. Nohy, ruce, oči. Oči má velké a krásně modré. A vlasy husté a tvrdé, někdy do žluta a někdy víc do rezava. A pihy na ramenou. A nesmí moc na slunce, protože zrudne, pálí to a za pár dní se sloupe. Ale když jsme u vody, zase mu smím natírat záda mlékem ze žluté láhve a to je fajn. Má moc hezká záda. Protože není líný se pohnout. Jen díky jemu nejsem malý a tlustý pošuk. Pořád mě tahá někam ven. K vodě, na kolo, na hřiště... A je to moc fajn, být s ním. Já nevím proč, ale s ním bych vydržel i v nemocnici, snad. Kdyby ležel blízko. Vedle mne.

„Máš to doma lepší, než já, Kájo.“

„Myslíš?“

„Naši asi půjdou od sebe, víš? Po tolika letech! Nevím, jestli si táta našel mladší ženskou, nebo prostě vyhořel, ale něco mezi ním a mámou se přetrhlo.“

„Naši mají ve špitále tolik práce, že nemají čas si doma zevšednět. Nebo je to ještě jinak a prostě nevím, Dane.“

„Ke mně je táta pořád stejný. Vozí mě do hudebky, na ryby, nikdy nezapomene, kdy mám narozeniny. Máma pustila jednou domů jehovisty a konec. Strašně ji to změnilo. Určitě už ti také cpali do rukou Strážní věž a Jehova Bůh a poslední šance, jediná pravda a tak.“

Já tomu prostě nerozumím. Protože jestli Bůh doopravdy je, nemůže přece milovat jenom někoho. Jestli je, je Bohem všech. Lidí, zvířat, stromů, motýlů, včel. Když ne, tak to prostě není Bůh. Máma letí z práce a pak stojí u nádraží s nějakou cizí ženskou a nabízí lidem tu Strážní věž. Pak domů a řekne:

„Jé, Dane, my nemáme chleba! Uděláme si bramboráky. Máš je přece rád.“

A pak už neřekne nic. Fakt ani slovo, třeba. Ráno se rozběhneme každý jinam a potkáme se až večer. O víkendu si táta najde spoustu práce, aby nemusel být s mámou. A ona se tváří, že je to normální. Měl bych si zoufat, brečet do polštáře, ale nevím. Já je mám rád, pořád, ale už jim nerozumím. Ty můžeš doma říct, že my dva... Rozumíš. Já ani náznak. Táta by asi moc nemluvil. Maximálně by řekl něco o tom, že se ničemu nediví, když jsem přece JEJÍ syn. A přestal by mě brát. Máma by asi pár dní brečela a šílela a pak by řekla, že je to prasárna, zvrácenost před Bohem i lidmi a že s tím musím jednou provždy skončit. A že až zjistil, kdo toho úchyla ze mne udělal, zakrotí mu krkem. Nebo by neřekla nic a vyrazila mě z domu. I když to vlastně nesmí, dokud studuji. Nebo jo? Neříkej to našim, Kájo. Nikdy.

„Naši jsou oba lékaři, takže teoreticky by měli vědět, že jsem si ten jiný kabát nevybral, nekoupil, ani nezasloužil. Ale nejsem si jistý ničím. Zatím nemají ani tušení a já ani nemuknu, Dane. Ani ty nemukej. Musíme dodělat ten gympl a pak na vysokou. Ty máš ty housle a jsi dobrý. A já zůstanu v rodinné tradici a půjdu na medicínu. Žiji v tom od kluka a zdá se mi to krásné, dát někomu totální endošku

kyčle, aby zase běhal. Nebo opravit páteř chlápku po nehodě. Aby uživil a vychoval děti a nezprotivil se manželce. A vašim ani slovo. Jednak je to mezi vámi a pak, víme my dva dost? Zatím jsme si dali jen pusy a třeba zjistíš, že to vlastně nechceš. Nebo já. Nebo ne a bude to růst a bude to nádherné.“

Mezi vámi, řekl a Dana to píchlo. Fakt si to myslí? A co mezi námi? Mezi námi není vůbec nic? Copak mu nestojí, když mě vidí v plavkách u vody? Mně ano! Copak nechce víc, jako já? Jen třeba neví, jak na to. Já vlastně také nevím. Mám počkat, až pozná sám a pochopí, nebo mu mám říct, že jej chci cítit v sobě, tam dole? Že se mi o tom zdá a když se probudím, strkám si tam prsty? Že chci, moc chci, aby mě ochutnal a zoral, jako pole?

„Dej mi pusy, Kájo,“ zašeptal náhle a polekal se vlastní odvahy.

„No konečně, Dane!“

A pak se poprvé milovali a bylo to tak, jak oba chtěli.

„Bolí?,“ zašeptal Kájo.

„Vůbec ne. Ani trochu. Můžeš víc, Kájo. Můžeš všechno.“

Stalo se to. Opravdu se milovali. A oba to změnilo. Už věděli víc. O sobě, o lásce, o fungování plamenů. Sáhne na vás kámoš, doktor a nic. Vůbec nic. Máma, bráška, babička a pod kůží krásné plamínky. Ale nic víc, jsou to přece vaši. A pak vás pohladí on. Dan, nebo Kájo. A hoříte a v třísech horko. Pod pupkem sladké mrazení. Mravenci v konečcích prstů. Sucho v ústech a žízeň. Pod břichem vyrostete a

chcete ven. Vyšlehnout. Zvláchnět. Dát se a dostat. Včera byste se divili, kdyby po vás někdo chtěl, abyste mu líbali zavřené oči, ústa, prsa a břicho. Klín. Stehna. Nárty. Velký, panenský, nedočkavý penis. Zdráhali byste se, kdyby vás někdo obracel na břicho a lechtal vás na hýždích kratičkým čírem a jazykem. Kdyby se vámi protlačil. Kdyby ve vás nechal pár kapek sebe. A kdyby vás chtěl pít.

Dnes je všechno jinak. Nedivíte se ničemu a chcete úplně všechno. Ráno. A večer. A ještě jednou. A všechno je možné. Krásné. Čisté. I když vám ten druhý žužlá jazykem palec u nohy. Nebo polyká vaše sperma. Vždyť proto jsme, abychom milovali. Srdcem. Očima. Tělem. Celým tělem a celé tělo. Má to tak být.

O prázdninách se neviděli. Posílali si esemesky. Dan měl brigádu v místním supermarketu a Káju poslali rodiče do Velké Británie. Sestra jeho otce, teta Bláža, tam měla stomatologickou kliniku a chtěla někoho k ruce. Ne k lehátku pro klienty, ale na papírování a na práci u počítače. A měla Káju ráda. Vyjela s ním na výlet do Skotska a Kája se díval. Teta byla ráda, že s ní po dlouhé době někdo mluví česky a všude jinde si Kája zdokonaloval angličtinu. Po prázdninách do třetáku. A do trávy u řeky. A pořád rozechvěle jeden do druhého. Ještě pořád se učili. Číst jeden druhého. Milovat. Být spolu. Být spolu jinak, než dřív. Než včera. Slova nejsou jen zvuky a gesto není jen pohyb ruky odněkud někam. Někdy to bylo krásné a snadné, porozumět. A někdy těžké. Skoro nemožné. Ušli teprve jen malý kousek cesty.

Bláznivá světla ve vodě, křik kluků a holek, jehličí pod nohama kousek od řeky. Chtěl jsem být s tebou, kámo. Na dece. A ve vodě.

Na slunci. Neměl jsi čas. Byl jsem tam sám a bylo mi trochu smutno, i když jsem věděl, že opravdu nemůžeš. Lehl jsem si na deku a nemyslel jsem na mravence, kteří občas zabloudili někam na moji kůži. Myslel jsem na tebe. Že můžeš a ležíš hned vedle. A konečky prstů bloudíš po mé kůži. Jako ti mravenci. Od řeky pořád ten křik. Jako malé děti, pomyslel jsem si. Křičí tak i někdo, kdo třeba plave zrovna z Calais do Anglie přes Kanál? Když potřebuje každý nádech a výdech pro sebe?

Měl bych být hodně šťastný, Kájo. Vyhrál jsem toho Kociana, Budapešť a pojedu do Londýna. To naši. Tehdy se ještě měli rádi. A mne. A koupili mi housličky. Ov čá ci, čtve rá ci, výš, Daníku, ten prst! A za pár let jsem jim poprvé hrál klasiku. Tam je cis, Dane, ne cé. Cis! Musíš přesně, číst noty a hrát. Když už ses rozhodl. Později paní učitelka Samarínová a pan profesor Kyselák. Jo, to už jsem byl skoro hvězda, na školních akademiích. A teď Kocian a jak říkáš ty, Kájo, na bedně! A zlatá! Já jsem měl housle a ty svůj první mikroskop a pitval jsi kdejakou žoužel, barvil preparáty a ruce pořád od krve. Třeba od králičí, u babičky. Pak jsi zapískal dole na ulici na dva prsty a já běžel, bral schody po dvou a po třech a půlden na kole. Spolu. Ještě jsme nevěděli, neměli ani tušení, že jednou... Byli jsme školáci, spolužáci, prostě kluci a kamarádi. Bráchové. Už tehdy jsi byl vyšší a silnější a když mi chtěl Radek Pihoun nabančit, nechal ses zmlátit místo mne. Měl bych být šťastný, Kájo. Teď, když oba víme. Ale někdy se bojím, že ti nebudu stačit. Že mě ty hodiny u stojanu s notami od tebe vzdálí a nakonec úplně odstříhnou. Já musím, ty housle. Už jsem se dostal hodně daleko a vlastně ani nic jiného

neumím. Jen muziku. Ale jestli budu pořád někde v letadle, na cestě od pódia k pódiu, co to udělá s tebou?

Máš krásný pupík, Dane. A kolem černé chmýří, jako saze. A dolů od pupíku z těch sazí krásnou pěšinku. Jsi krásně snědý, skoro jako Rom. I v zimě. A když se opálíš, jsi ještě tmavší a hezčí. Já si se sluncem moc nerozumím, ale ty ano. Po té pěšince z těch sazí chodím moc rád, Dane. Končí v černém kožíšku a pod ním... Chutnáš krásně. A voníš. V puse. Na jazyku. A teď jsi někde s houslemi a potlesk, rozhovor pro místní noviny a když skládáš do kufru košile, lekneš se, jak jsi daleko. Víím, o čem přemýšlíš. Bojíš se. Ty půjdeš po maturitě někam, kde porosteš a třeba tam nebude lékařská fakulta, na které bych mohl růst i já. Už to nebude tak snadné a samozřejmé, být spolu. Nepřijedu na kole pod okno s modrým závěsem a nezapískám. Protože budu někde jinde, v jiném městě. Neboj se. Ještě jsme pořád blízko sebe. Máme svůj palouk u řeky. A kola, na kterých můžeme odjet a někam se schovat. Nic se nezmění, Dane. Když budeme chtít. Tak se neboj a prostě chtěj, protože já chci. Moc. Ať přijde cokoliv, chci, abys byl u toho. Se mnou. Vždycky.

„Půjdeme k vodě? Je krásně.“

„Pojďme.“

Plavete kousek od sebe. Slunce je horké, voda studená. Dan zavadí Kájovi o nohu, ponoří se a políbí jej na břicho. Uprostřed řeky velký balvan. Teď hodně velký, v létě. Když se ponoří do vody celý, je zle. Moc zle. To se ještě nestalo, ale vaši pamatují. Jednou dlouho přšelo a řeka se stala jezerem. Ledovým, nepřátelským, smrtícím. Voda zaplavila domy lidí, kteří bydleli nejbliž. Rozbýjela zdi plovoucími

kmeny, tloukla do nich barely na vodu ze zahrádek, odnesla králíkárnou a psí boudu a králíky i psa utopila. A dva lidi, kteří se nechtěli odloučit od svých věcí a vzpomínek. Od jabloní, které sázel jejich táta. Těla našli mnohem později až pod mlýnem. Ted' čněl kámen vysoko nad pěnu na hladině. Voda kolem se točila a vytvářela víry. Měnila barvy a míchala je. Zvonila a chvílemi docela přátelsky bručela. Kája s Danem se na posadili a nastavili se slunci. Kapky ve vlasech zazářily. Kůže oschla a hltavě pila krásné teplo. Kája vzal Dana za ruku.

„Vrátíme se?“

„Ještě chvíličku. Krásně to hřeje.“

„I ty, Dane.“

Přeplavali tuň a vrátili se na deku. Políbili se a jejich těla se spojila.

„Dnes jsi skoro nehrál, Dane.“ Táta za kuchyňským stolem, před sebou noviny. „Tos byl zase s Kájou? Nejste spolu nějak moc? Máš také povinnosti.“

„Byli jsme u řeky, tati. Je tam krásně.“

„Já bych také mohl. Někde půl dne ležet. A neležím, Dane, makám. Protože všechno stojí peníze.“

„Já vím. Zítra budu hrát třeba do půlnoci, tati.“

„Zítra. Máš cvičit každý den. A učit se do školy. A pomoct mámě. Kdy jsi naposled přinesl domů chleba a mléko?“

„Tati, je léto.“

„Léto.... je září, chlapče. Dávno ne červenec. Na ráchání ve vodě to už není. Dojdeš pro ten chleba. Hned.“

Večeřeli sami, bez maminky. Určitě je s těmi jehovisty, pomyslel si Dan. Táta si pustil televizi. Dan se zavřel ve svém pokoji. Nasadil si sluchátka a pustil si hudbu. Žádné housle, dokonce ani sám sebe, ze svého prvního cédéčka. Tůdle, pomyslel si a položil na disk gramofonu starou vinylovou desku Janis Joplin. Až po ní z cédéčka bezvadného Šporcla s šátkem na hlavě. A potom usnul. Ráno se probudil v křesle, oblečený a s bolestí za krkem. Dioda pod tlačítkem „CD“ stále zeleně svítila. Tak nevím, s tím bolavým krkem a housle, pomyslel si a rychle se svlékl. Za pět minut do pokoje nakoukne táta. To by bylo řečí, kdyby mě zastihl v tom křesle a v teplácích.

Až budu s tebou, Kájo, bude všechno jinak. Všechno bude hezčí. I ticho kolem. A slova. Zlaté rybky v tom tichu. Budeme se k sobě tisknout a pak zase každý zvlášť, aby nabral sil. Jen centimetr od sebe, ale zvlášť. Pak vystřelí jedna ruka k druhé a rty se dotknou rtů. Třeba nic víc, jen ten jediný dotek. Třeba to někdy stačí, jen se dotknout. Ten dotek potvrdí, že ta slova platí. Že je všechno doopravdy.

Kájovi přivezl z Londýna lehce punkový portrét královny a tátovi a mamince druhé místo v houslové soutěži mladých.

„Kdybych urval první, letěl bych do Sydney a do Tokia,“ řekl bez hořkosti. Kdybych pořád někde lítal, nebyl bych s Kájou. A druhé místo, to je pořád bedna, tak co.

„Měl jsi na zlatou, Dane,“ řekl táta a nalil si do skleničky z nehezky zeleného skla pivo z plechu. „Takže makat a rok čekat. Říkal jsem ti,

že jsi s tím Kájou moc a že to bude někde znát, ten ztracený čas. Ještě si to polep ve škole a Šporcl z tebe nikdy nebude. Skončíš v nějaké country kapele a buseš hrát celý večer za pivo a párek.“

„Copak být v něčem druhý na světě není úspěch?“

„Není, když jsi jasně nejlepší.“

„A ty jsi v něčem druhý nejlepší?“

„Jak to se mnou mluvíš, fracku jeden?“

„Jen se ptám, táto.“

„Tak se neptej! Drž kušnu a padej do svého pokoje! A chci tě slyšet hrát!“

Máma míchala těsto na lívance a nic nekomentovala.

Paráda. Cinknu Kájovi, aby nečekal a netesknil. Pro pouzdro s houslemi sáhl se značnou nechutí. A třikrát sáhl pro cé, místo cis.

Nazítří nepřišel táta domů. Ani ráno se neviděli. Když šel Dan ze školy, viděl jej stát u auta.

„Dane, já končím. Máma má rodinu u těch sektářů, ty se flákáš a děláš si, co chceš a já už prostě nemůžu. Sami jste si o to řekli. Peníze na tebe budu mámě dávat, nejsem zmetek. A jestli se mi donese, že na všechno kašleš, přijdu tě osobně přerazit. Ale jinak se asi moc neuvidíme. Udělej si v sobě pořádek a pak zavolej. Jo, na housle ti přidám. Dokud si budu myslet, že to má smysl. Ale vozit tě tam nebudu. Kája tě vezme na štangli, když je tak super. Nebo prostě dojdeš.“

Docela hezká šestadvacítka dala tátovi pusu. A dala si záležet, aby to Dan viděl. Odjeli. Danovi se nechtělo domů, ani do houslí. Zavolám a dám si volno. Musím za Kájou. Bude zírat, až mu povím.

A Kája zíral. Pak otočil zámek ve dveřích svého pokoje, i když jeho rodiče byli v práci a věděl, že přijdou až v noci.

„Nemám rád překvapení,“ řekl Danovi. „Protože teď se budeme milovat. Jako u řeky, Dane. Já na to čekám a nejsem schopen myslet na nic jiného.“

Dan ještě chvíli myslel na tátu a tu slečnu v jeho autě, ale pak podlehl a nechal se odnést na Kájovu válendu.

„A teď budeme jenom my dva, Dane, ano?“

Přikývl a pustil do úst Kájův jazyk. Pak se ztratili jeden v druhém a zastavili čas.

„Ale stejně je to průšvih, Kájo. To s našimi. Máma byla u toho řečnění a neřekla vůbec nic! Chápeš?“

„Kdybys to doma nemohl vydržet, lásko, sem se ještě jedna válenda vejde. Bude ti osmnáct a co.“

„Jenže kde budu cvičit? Když budou vaši doma a po noční?“

„Hele, ještě neboří, tak neběhej pro hasičák. Pořád máš ještě svůj pokoj.“

„A vaši? Nepřijde jim to divné, že si jen tak přinesu postel a zamkneme se v pokoji?“

„Třeba do té doby pobereme dost odvahy a prostě jim řekneme, že odted' mají dva syny a oba jsou na kluky. Já už jsem se v sobotu nadechoval, že jim řeknu. Pak telefon a oba do špitálu, hned. A vypustil jsem páru. Naši jsou lékaři a těm by mělo být jasné, jak to funguje. Že to není věc volby, žádný naschvál, recese, že je to prostě dáno. Proboha, komu jinému víc, než doktorům?“

„A pusu mi ještě dáš?“

„Co pusu, všechno, Dane. A všechno si vezmu. Dáš mi, všechno?“

Dan přikývl. A dal.

Bylo to divné, bez táty a s němou mámou.

„Dáš si špagety?“ První její věta dnes.

„Dám. A nepustíme si po večeri nějaký film, mami? Třeba Titanic s Leonardem.“

„Co na něm máš, na tom hezounovi, Dane. A ten film... Prostě hollywoodský doják a kýč. A lidi brečí a přitom by měli brečet sami nad sebou. Podívej se, jak dnes vypadá svět. Pořád stejný svrab. Války, bída, na jednom konci záplavy a na druhém sucho a nikdo to nevidí a kdo může, jen hrabe. Svět ovládl falešný bůh konzumu. To nemůže dobře dopadnout.“

„Tak promiň, že jsem se zeptal, mámo. Myslel jsem, že bychom mohli být zase spolu, jako dřív.“

„To by musel přijít i tvůj otec, chlapče. Bez té děvky a bez toho věčně otráveného ksichtu.“

„Půjdu si lehnout, mami. Dobrou noc.“

Odešel do svého pokoje, posadil se do křesla a seděl. Za oknem zatím soumrak zhoustl a kolem světel pouličních lamp někdo namaloval kruhy. Zvuky dne slábly a ticho rostlo. Dan najednou ucítil palčivou, neodbytnou bolest. Rozplakal se. Smutek jej sevřel a spoutal. Jako by viděl odcházet cosi krásného a jednou provždy ztraceného. Dětství? Ale proč takhle?
